

ΓΑΛΑΖΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

Το μυστηριώδες νησί



ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Σειρά: Γαλάζια Βιβλιοθήκη

Συγγραφέας & τίτλος πρωτοτύπου:
Lules Verne, *L'île mystérieuse*

Παραγωγή: ΜΙΝΩΑΣ Α.Ε.Ε.
1η έκδοση: Μάρτιος 2011

Διασκευή – Επιμέλεια κειμένου: Αναστασία Σακελλαρίου
Προσαρμογή εξωφύλλου – Σελιδοποίηση: Ιάκωβος Ψαρίδης

Copyright © για την παρούσα έκδοση:
Εκδόσεις ΜΙΝΩΑΣ
Τ.Θ. 504 88, 141 10 Ν. Ηράκλειο, ΑΘΗΝΑ
τηλ.: 210 27 11 222 – fax: 210 27 76 818
www.minoas.gr • e-mail: info@minoas.gr

ISBN 978-960-481-406-0

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΝΗΣΙ

Διασκευή: Αναστασία Σακελλαρίου

Η Γαλάζια Βιβλιοθήκη επιστρέφει ανανεωμένη

Η Γαλάζια Βιβλιοθήκη, η σειρά που καθιερώθηκε στη συνείδηση του αναγνωστικού κοινού για την ποιότητα και τον σεβασμό της στην παιδική ψυχή, επανακυκλοφορεί ανανεωμένη σε νέες, μοντέρνες εκδόσεις, αποσκοπώντας να κάνει προσιτά σε μικρούς και μεγάλους τα αριστουργήματα της ελληνικής και παγκόσμιας λογοτεχνίας.

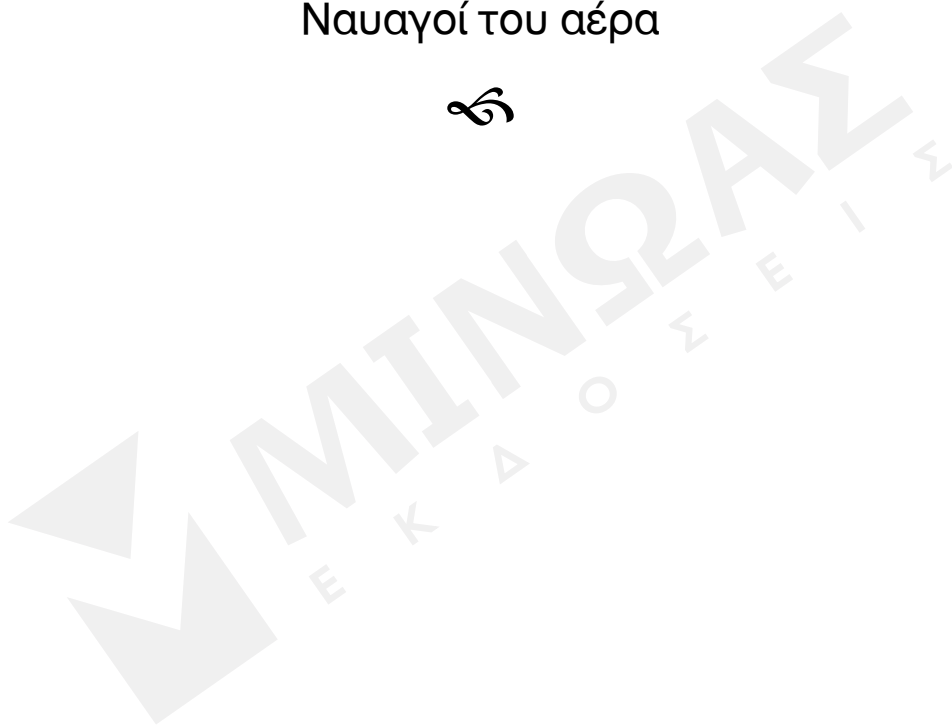
Από τον Ντίκενς και τον Μπαλζάκ έως τον Μαλό και τον Ουγκό, όλοι οι μεγάλοι συγγραφείς έδωσαν το παρών μέσα από διαλεκτά αριστουργήματα που, κυκλοφορώντας για πρώτη φορά το 1966, μύησαν τους νέους στον κόσμο του πνεύματος και καλλιέργησαν στην παιδική ψυχή ευγενικά αισθήματα και ανώτερα ιδανικά.

Βιβλία που δεν πρέπει να λείπουν από καμία βιβλιοθήκη, επιμελημένες εκδόσεις που χαρίζουν την αίσθηση του κλασικού επανακυκλοφορούν διασκευασμένες και προσεκτικά επιμελημένες με συμπυκνωμένα νοήματα που κεντρίζουν τη δημιουργική φαντασία των παιδιών και με όλες εκείνες τις παιδαγωγικές αξίες που πρέπει να περιέχονται σε ένα καλό παιδικό βιβλίο.

Γιάννης Κωνστανταρόπουλος,
Εκδότης

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Ναυαγοί του αέρα



Ένα αερόστατο σε τυφώνα



— Κερδίσαμε ύψος;

— Όχι, κύριε Σμιθ! Κάτι χειρότερο! Πέφτουμε!

— Είμαστε πάνω από ωκεανό.

— Ας ρίξουμε καθετί περιττό. Όλα!

Αυτός ο διάλογος γινόταν μέσα στο καλάθι ενός αερόστατου, πάνω από την απεραντοσύνη του Ειρηνικού, το απόγευμα της 23ης Μαρτίου του 1865. Στο καλάθι βρισκόνταν πέντε άτομα.

Τρομερός τυφώνας είχε αρπάξει στα πλοκάμια του το ανάλαφρο σκάφος και οι επιβάτες του πέρασαν τη νύχτα με θανάσιμη αγωνία. Όταν πια ξημέρωσε, ο τυφώνας καταλάγιασε.

Κατά το μεσημέρι, το αερόστατο βρισκόταν δύο χιλιάδες πόδια* πάνω από την επιφάνεια του ωκεανού. Δεν

* Πόδι: μονάδα μέτρησης μήκους, ίση με 0,33 μ. περίπου. (Σ.Τ.Ε.)

μπορούσε πια να ανεβεί ούτε εκατό μέτρα, γιατί δεν είχε αρκετό φωταέριο. Επομένως, οι επιβάτες ήταν χαμένοι, καθώς δε φαινόταν καμιά στεριά. Παντού απλωνόταν η απέραντη θάλασσα!

Στις δύο μετά το μεσημέρι, το αερόστατο είχε χάσει κι άλλο ύψος.

— Ας ρίξουμε το καλάθι και να κρεμαστούμε από τα σκοινιά! φώναξε ένας από τους επιβάτες.

Ήταν η έσχατη λύση. Μεμιάς έκοψαν τα σκοινιά του καλάθιού και το μπαλόνι τινάχτηκε σε δύο χιλιάδες πόδια ύψος. Οι πέντε επιβάτες σκαρφάλωσαν ως το δίχτυ που περιέβαλλε το μπαλόνι και κοίταζαν την άβυσσο να απλώνεται κάτω από τα πόδια τους.

Σύντομα, όμως, το αερόστατο άρχισε πάλι να χάνει ύψος. Πλέον, δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα.

Κατά τις τέσσερις το απόγευμα, μόλις πεντακόσια πόδια τούς χώριζαν από τα κύματα. Ξαφνικά, στα νοτιοδυτικά, αντίκρισαν στεριά.

Για να φτάσουν ως εκεί, τους χρειαζόταν το λιγότερο μία ώρα. Έπειτα από μισή ώρα, περνούσαν ξυστά πάνω από τη θάλασσα. Ένα μίλι υπολειπόταν ακόμα ως τη στεριά. Το μπαλόνι όμως είχε ξεφουσκώσει και τα κύματα άρχισαν να βρέχουν τους ταξιδιώτες. Κάποια στιγμή, το περίβλημα του αερόστατου σχημάτισε κάτι σαν σακούλα και ο άνεμος, καθώς το γέμιζε, έσπρωχνε το αερόστατο όπως σπρώχνει ένα καράβι με φουσκωμένα τα πανιά. Η ελπίδα ξαναγεννήθηκε στα στήθη των ταξιδιωτών.

Ξαφνικά, το αερόστατο δέχτηκε ένα χτύπημα από

κύμα. Και, εντελώς αναπάντεχα, υψώθηκε χίλια πεντακόσια μέτρα. Σπρωγμένο από τον άνεμο, τελικά σωριάστηκε στην αμμουδιά, σε μια ερημική ακτή.

Οι ναυαγοί κοιτάχτηκαν αναμεταξύ τους. Μετρήθηκαν και βρέθηκαν τέσσερις, ενώ στο καλάθι του αερόστατου υπήρχαν πέντε άνθρωποι και ένας σκύλος. Φαίνεται πως το κύμα είχε αρπάξει τον πέμπτο επιβάτη, και αυτό εξηγούσε για ποιο λόγο το αερόστατο, μόλις αλάφρωσε από το βάρος του, υψώθηκε πάλι μονομιάς και κατόρθωσε να φτάσει ως τη στεριά.

Διαπιστώνοντας την απουσία του συντρόφου τους, οι τέσσερις ναυαγοί άρχισαν να φωνάζουν:

— Πρέπει να τον βοηθήσουμε. Ίσως να κολυμπά. Πάμε να τον σώσουμε!

Ποιοι ήταν οι αεροναυαγοί



Οι άντρες που ο τυφώνας έριξε στην ερημική εκείνη ακτή δεν ήταν επαγγελματίες αεροναύτες, αλλά αιχμάλωτοι πολέμου που είχαν επιχειρήσει να δραπετεύσουν κάτω από εξαιρετικά ιδιάζουσες συνθήκες.

Τον Φεβρουάριο του 1865, όταν ο στρατηγός Γκραντ πολιορκούσε το Ρίτσμοντ, το προπύργιο των Νοτίων, είχε επιχειρήσει διάφορες επιθέσεις. Σε μία από αυτές, αρκετοί από τους καλύτερους αξιωματικούς του έπεσαν στα χέρια των πολιορκημένων και φυλακίστηκαν. Ανάμεσά τους συγκαταλεγόταν και ο μηχανικός Κύρος Σμιθ από τη Μασαχουσέτη.

Την ίδια μέρα με τον Κύρο Σμιθ είχε συλληφθεί από τους Νοτίους και ένα άλλο σημαντικό πρόσωπο, ο Γεδεών Σπίλετ, πολεμικός ανταποκριτής του *Κήρυκα της Νέας Υόρκης*.

Ως τότε, οι δύο αυτοί άντρες δε γνωρίζονταν. Η γνω-

ριμιά τους έγινε στη φυλακή και αμέσως ο ένας εκτίμησε τον άλλο. Φλογερός πόθος και κοινή τους απόφαση ήταν να δραπετεύσουν με την πρώτη ευκαιρία. Αυτό όμως δεν ήταν εύκολο, καθώς το Ρίτσμοντ φυλαγόταν καλά.

Τότε ακριβώς ήρθε να ανταμώσει τον Κύρο Σμιθ ένας αφοσιωμένος υπηρέτης του. Ήταν νέγρος και είχε γεννηθεί στα κτήματα του μηχανικού από γονείς σκλάβους. Παρόλο που ο Σμιθ τού είχε χαρίσει την ελευθερία του, εκείνος δε θέλησε να απομακρυνθεί από κοντά του. Ονομαζόταν Ναμπ. Νέος, κοντά στα τριάντα, ευκίνητος και πάντα χαμογελαστός, θα έδινε και τη ζωή του για τον κύριό του.

Όταν, λοιπόν, έμαθε πως ο Κύρος Σμιθ αιχμαλωτίστηκε, έτρεξε στο Ρίτσμοντ και, αφού διακινδύνευσε πολλές φορές τη ζωή του, κατόρθωσε να μπει στην πολιορκημένη πόλη.

Η πολιορκία συνεχιζόταν. Και όσο οι αιχμάλωτοι λαχταρούσαν να βγουν αποκεί, άλλο τόσο μερικοί πολιορκημένοι ήθελαν να ενωθούν με τα στρατεύματα των Νοτίων. Ανάμεσα σε αυτούς ήταν ο Ιωνάθαν Φόρστερ, ο οποίος είχε την έμπνευση να περάσει με αερόστατο πάνω από τους πολιορκητές και να φτάσει κοντά στους δικούς του. Έτσι, ετοιμάστηκε να φύγει στις 18 Μαρτίου.

Λογάριαζε να ξεκινήσει τη νύχτα και το πρωί να φτάσει στο στρατηγείο του Λη, για να του εκθέσει την κατάσταση στο Ρίτσμοντ και να τον παρακινήσει να επιτεθεί. Όμως, τη νύχτα εκείνη ξέσπασε τρομερή θύελλα. Πέρασαν έτσι δύο μέρες, δίχως ο καιρός να καλυτερεύσει.

Στις 20 Μαρτίου, ενώ ο Κύρος Σμιθ περπατούσε στους δρόμους της πόλης, είδε να τον πλησιάζει ένας άγνωστος. Ήταν ο Παγκρόφ, ένας τριανταπεντάρης ναυτικός. Πριν από μερικούς μήνες, είχε πάει στο Ρίτσμοντ, μαζί με τον Χάρμπερτ Μπράουν, ένα δεκαπεντάχρονο αγόρι, γιο του καπετάνιου του. Δεν πρόλαβε όμως να φύγει προτού αρχίσει η πολιορκία και τώρα βρισκόταν και εκείνος αποκλεισμένος εκεί. Η μόνη του σκέψη ήταν να φύγει, μαζί με τον Χάρμπερτ, που τον αγαπούσε σαν γιο του. Είχε ακούσει για τον Σμιθ και μάντευε πόσο θα ήθελε και εκείνος να δραπετεύσει. Έτσι, χωρίς να διστάσει, τον πλησίασε και του μουρμούρισε:

— Κύριε Σμιθ, θέλετε να φύγετε; του είπε ο Παγκρόφ, αφού του συστήθηκε.

— Με ποιον τρόπο μου προτείνετε να φύγω;

— Με το αερόστατο που έχουν αφήσει αχρησιμοποίητο στην πλατεία, λες και περιμένει εμάς!

Και ο ναύτης τού εξήγησε το σχέδιό του. Παρά τους φύλακες, δεν ήταν και πολύ δύσκολο να πλησιάσουν το αερόστατο τη νύχτα, να μπουν στο καλάθι και να κόψουν τα σκοινιά. Όσο για τη θύελλα... ο Παγκρόφ είχε δει τόσες και τόσες στη ζωή του – αυτή δεν τον τρόμαζε.

— Δεν είμαι όμως μόνος, παρατήρησε ο Κύρος Σμιθ. Έχω μαζί μου τον υπηρέτη μου Ναμπ και το φίλο μου Γεδεών Σπίλετ.

— Τρεις, λοιπόν, και εγώ με τον Χάρμπερτ πέντε. Ωραία, το καλάθι χωράει έξι.

Έδωσαν λοιπόν ραντεβού για το ίδιο βράδυ στις δέκα,

στην πλατεία του Ρίτσμοντ, και μισή ώρα νωρίτερα βρίσκονταν ήδη όλοι κοντά στο αερόστατο. Πλησίασαν το καλάθι και τρύπωσαν όλοι στο εσωτερικό του. Έπειτα, ο Παγκρόφ έλυσε τους γεμάτους άμμο σάκους, που συγκρατούσαν το μπαλόνι. Την ώρα εκείνη, κάτι πήδησε μέσα στο καλάθι. Ήταν ο Τοπ, ο σκύλος του μηχανικού. Είχε σπάσει την αλυσίδα του και ακολούθησε τον κύριό του. Ο Σμιθ θέλησε να διώξει το πιστό ζώο, αλλά ο Παγκρόφ τον εμπόδισε, αφού το αερόστατο ήταν για έξι. Έπειτα, έκοψε το караβόσκοινο που το συγκρατούσε και το αερόστατο υψώθηκε ορμητικά.

Από τους πέντε λοιπόν που είχαν ξεκινήσει στις 20 Μαρτίου, οι τέσσερις έπεσαν σε μια έρημη ακτή τέσσερις μέρες αργότερα, ενώ ο πέμπτος, που έλειπε, ήταν ο Κύρος Σμιθ.

Νύχτα γεμάτη αγωνία



Το κύμα, που χτύπησε το αερόστατο, είχε αρπάξει το μηχανικό και ο σκύλος του ρίχτηκε στη θάλασσα για να τον βοηθήσει.

— Πρέπει να τον βρούμε! είπε ο Γεδεών Σπίλετ, μόλις διαπίστωσε την εξαφάνιση του μηχανικού.

Είχε κιόλας σκοτεινιάσει. Προχωρούσαν προς τα βορινά, σταματώντας πότε πότε και φωνάζοντας το μηχανικό και το σκύλο του. Μάταια όμως, καμιά φωνή δεν τους αποκρινόταν. Τελικά, τα κύματα τους έφραξαν το δρόμο. Είχαν φτάσει σε ένα ακρωτήριο.

— Πρέπει να γυρίσουμε πίσω, είπε ο ναυτικός. Ας πάρουμε καλύτερα την αντίθετη πλευρά.

Ξανάρχισαν πάλι την πορεία τους, ώσπου βρέθηκαν σε ένα άλλο ακρωτήριο.

— Βρισκόμαστε μάλλον σε νησί, είπε ο Παγκρόφ.

Η νύχτα εκείνη πέρασε μέσα σε αγωνία και θλίψη. Το

κρύο τούς περόνιαζε. Παρ' όλα αυτά, οι ναυαγοί συνέχισαν να ψάχνουν το σύντροφό τους, δίχως όμως αποτέλεσμα.

Σαν ξημέρωσε, φωτίστηκε ολόκληρο το νησάκι και η θάλασσα γύρω του. Μονάχα προς τα δυτικά υψωνόταν μια βραχώδης ακτή.

Ανάμεσα στην κοντινή αυτή στεριά και στο νησάκι υπήρχε ένα κανάλι. Το ρεύμα ήταν ορμητικό. Παρ' όλα αυτά, ο Ναμπ ρίχτηκε χωρίς δισταγμό στο νερό.

Ο ρεπόρτερ ετοιμάστηκε να τον ακολουθήσει.

— Μην κινδυνεύετε άδικα, του είπε ο ναυτικός. Όταν αρχίσει η άμπωτη, τα νερά θα χαμηλώσουν και ίσως να ανακαλύψουμε κάποια διάβαση.

Οι ναυαγοί παρακολουθούσαν τον Ναμπ με αγωνία, ώσπου εκείνος ξενέρισε κοντά σε ένα γρανιτένιο τείχος από βράχια και έπειτα τρέχοντας εξαφανίστηκε πίσω τους. Οι σύντροφοί του, όταν πια τον έχασαν από τα μάτια τους, ξαστραφθηκαν προς το ξερονήσι.

— Τι θα κάνουμε, Παγκρόφ; ρώτησε ο Χάρμπερτ.

— Η άμπωτη άρχισε. Σε τρεις ώρες θα επιχειρήσουμε να περάσουμε στην αντικρινή στεριά. Όταν θα φτάσουμε εκεί, θα προσπαθήσουμε να βρούμε τον κύριο Σμιθ.

Πράγματι, σε τρεις ώρες, το βάθος του καναλιού δεν έφτανε τα δύο μέτρα. Έτσι, και οι τρεις μπόρεσαν να διαβούν απέναντι. Όταν έφτασαν εκεί, στάθηκαν να σκεφτούν.

Οι αναζητήσεις συνεχίζονται



Ο Γεδεών Σπίλετ είπε στο ναυτικό να τον περιμένει στο σημείο εκείνο. Έπειτα, πήρε και εκείνος τρέχοντας την ίδια κατεύθυνση με τον Ναμπ.

Ο Χάρμπερτ θέλησε να τον συνοδεύσει, αλλά ο Παγκρόφ τον εμπόδισε.

— Μείνε κοντά μου, του είπε. Εμείς πρέπει να βρούμε κάποιο καταφύγιο.

Αμέσως άρχισαν να περπατούν στα ριζά των βράχων. Ο Παγκρόφ είχε δει ένα άνοιγμα σαν τομή στα βράχια. Σκέφτηκε λοιπόν πως ίσως εκεί να χυνόταν κάποιο ποτάμι, οπότε τα νερά του θα τους ήταν πολύτιμα.

Προτού όμως προχωρήσουν πολύ, ο Χάρμπερτ είδε μερικούς βράχους σκεπασμένους με αμέτρητα όστρακα που έμοιαζαν με μύδια.

— Αυτά τα όστρακα είναι ό,τι πρέπει για φαγητό, είπε ο μικρός στον Παγκρόφ.

Έφαγαν λοιπόν άφθονα. Όμως, η πικάντικη γεύση τους τους έκανε να διψάσουν. Ευτυχώς, ένα ποταμάκι κυλούσε ανάμεσα στα γρανιτένια τείχη. Στην εκβολή του σχηματιζόταν ένα λιμανάκι, ενώ είδαν πως πιο πέρα το ρυάκι άλλαζε κατεύθυνση και χανόταν μέσα σε πυκνή βλάστηση.

— Α, έχουμε απ' όλα! φώναξε ο Παγκρόφ. Πετύχαμε πόσιμο νερό. Και το δάσος θα μας δώσει ξύλα για τη φωτιά. Δε μας λείπει παρά μόνο σπίτι!

Έπειτα, άρχισαν να αναζητούν κάποια σπηλιά, για να προφυλαχτούν από το κρύο της νύχτας. Κοντά στις εκβολές του ποταμού είχαν σωρευτεί βράχια. Ανάμεσά τους άφηναν αρκετά ανοίγματα και σε πολλά σημεία σχημάτιζαν ολόκληρες στοές. Αν έφραζαν τα ανοίγματα αυτά, για να μην μπαίνει ο αέρας, άνετα θα μπορούσαν να μείνουν εκεί προσωρινά.

— Πάμε στο δάσος για να εφοδιαστούμε με μπόλικά ξύλα και έπειτα φτιάχνουμε ένα πρόχειρο τζάκι για να ανάψουμε φωτιά, πρότεινε ο Παγκρόφ.

Σε απόσταση δεκαπέντε λεπτών απλωνόταν ένα καταπράσινο δάσος από κωνοφόρα δέντρα και υπήρχαν μπόλικά ξερόκλαδα πεσμένα στο χώμα. Το πρόβλημα όμως ήταν πώς θα τα μετέφεραν.

— Θα τα σύρουμε ως την όχθη του ποταμού κι εκείνο θα τα κουβαλήσει ως την παραλία, είπε ο ναυτικός. Θα φτιάξω μια σχεδιά με τα πιο χοντρά κλαδιά και θα φορτώσουμε τα υπόλοιπα.

Μία ώρα αγωνίστηκαν για να φτιάξουν τη σχεδιά. Κι επειδή είχαν ακόμη αρκετό χρόνο διαθέσιμο, αποφάσι-

σαν να προχωρήσουν ως ένα κοντινό ύψωμα για να δουν αποκεί τη γύρω περιοχή.

Πουθενά δε φαινόταν ίχνος ναυαγίου. Παντού ερημιά. Προς τα βορινά, μια μεγάλη γλώσσα γης προχωρούσε αρκετά, δίχως να μπορούν να διακρίνουν πού τελείωνε.

— Πέσαμε άραγε σε νησί; αναρωτήθηκε ο Παγκρόφ.

Ήταν νωρίς, όμως, ακόμη για να απαντήσουν αξιόπιστα στο ζήτημα αυτό.

Έτσι, ξαναγύρισαν στο ποτάμι, φόρτωσαν τα ξύλα και ξαναπήραν το δρόμο του γυρισμού.

Δύο ώρες αργότερα, έφτασαν στην παραλία. Αφού ξεφόρτωσαν τη σχεδία, καταπιάστηκαν να διαμορφώσουν τις στοές ανάμεσα στα βράχια σε πρόχειρο κατάλυμα.

Ο ρεπόρτερ και ο Ναμπ επιστρέφουν



Με λάσπη και κλαδιά, ο Παγκρόφ έφραξε τα ανοίγματα των βράχων, εμποδίζοντας έτσι το κρύο να περνάει μέσα στις στοές. Απόμενε να χτίσουν το τζάκι, το οποίο δεν άργησαν να φτιάξουν.

— Έχετε σπίρτα; ρώτησε ο Χάρμπερτ, ενώ ο μεγάλος φίλος του τακτοποιούσε τα κούτσουρα.

— Βέβαια! απάντησε ο ναυτικός, ψάχνοντας ταυτόχρονα τις τσέπες του για να βρει το κουτί με τα σπίρτα. Άδिका, όμως. Τα σπίρτα είχαν γίνει άφαντα!

— Τα έχασα! φώναξε με απελπισία. Μάλλον το κουτί μού έπεσε χωρίς να το καταλάβω!

— Ίσως να έχουν οι φίλοι μας, είπε ο Χάρμπερτ.

— Αμφιβάλλω, απάντησε ο Παγκρόφ. Ούτε ο μηχανικός ούτε ο Ναμπ καπνίζουν. Όσο για τον Σπίλετ, θα προτίμησε να πετάξει τα σπίρτα του και να κρατήσει το σημειωματάριό του!

Ο Χάρμπερτ δεν έχανε την αισιοδοξία του, ενώ ο Παγκρόφ αποφάσισε να μαζέψει άφθονα όστρακα, για να εξασφαλίσουν για τους συντρόφους τους κάτι για το δείπνο.

Κατά τις έξι η ώρα, ο Χάρμπερτ διέκρινε από μακριά δύο ανθρώπους. Ήταν ο Γεδεών Σπίλετ και ο Ναμπ. Η καρδιά του αγοριού σφίχτηκε. Αφού ο κύριος Σμιθ δεν ερχόταν μαζί τους, θα είχε χαθεί.

Μόλις έφτασαν, ο ρεπόρτερ κάθισε σε ένα βράχο. Νηστικός και κουρασμένος, δεν είχε τη δύναμη να αρθρώσει ούτε λέξη. Όσο για τον Ναμπ, τα μάτια του ήταν κατακόκκινα από τα κλάματα.

Λίγο αργότερα, ο Γεδεών Σπίλετ τούς διηγήθηκε τις έρευνές τους και τους είπε πως πουθενά δε διακρίνονταν ίχνη ανθρώπου. Τότε, ο Ναμπ τινάχτηκε ορθός.

— Όχι! φώναξε. Τέτοιος άνθρωπος είναι αδύνατον να χάθηκε. Δεν πέθανε!

Έπειτα, ξέσπασε σε αναφιλητά. Ο Χάρμπερτ έτρεξε να τον παρηγορήσει.

— Μην κλαις! Θα τον βρούμε! Φάε κάτι, του είπε, προσφέροντάς του μερικά όστρακα. Αλλά εκείνος ούτε καν τα άγγιξε. Αφού στερήθηκε τον κύριό του, δεν ήθελε ή δεν μπορούσε πια να ζει.

Ο Γεδεών Σπίλετ, αφού καταβρόχθισε τα όστρακα, ξάπλωσε κοντά σε ένα βράχο.

— Ελάτε να ξεκουραστείτε σε ένα καταφύγιο που βρήκαμε, του είπε ο Χάρμπερτ.

Ο ρεπόρτερ σηκώθηκε να τον ακολουθήσει και τότε ο

Παγκρόφ τον ρώτησε μήπως κατά τύχη είχε σπίρτα πάνω του. Ο Σπίλετ έψαξε νευρικά τις τσέπες του κι έπειτα κούνησε αρνητικά το κεφάλι.

— Φαίνεται πως τα πέταξα, είπε.

— Καμιά φορά, τα σπίρτα σκορπίζονται. Για ψάξτε καλύτερα, είπε ο Χάρμπερτ.

Ο ρεπόρτερ άρχισε πάλι να ψαχουλεύει τις τσέπες του και τελικά, στη φόδρα της τσέπης του γιλέκου του, ένωσε ένα μικρό ξυλαράκι. Ήταν ένα σπίρτο.

— Είναι θησαυρός! φώναξε ο Παγκρόφ.

Έτσι, άναψαν μια μεγάλη φωτιά. Τώρα, όλα φαίνονταν καλύτερα.

Η απουσία όμως του Κύρου Σμιθ τούς βασάνιζε. Με την αγωνία αυτή πλάγιασαν όλοι τους, ενώ έξω ο άνεμος λυσσομανούσε.

Εκδρομή στο δάσος



Οι τέσσερις αυτοί ναυαγοί του αέρα δεν είχαν κανένα εφόδιο μαζί τους. Μόνο ο Γεδεών Σπίλετ είχε κρατήσει το ρολόι και το σημειωματάριό του. Έπρεπε λοιπόν να στηριχτούν αποκλειστικά στις δυνάμεις τους. Και, πρώτα απ' όλα, έπρεπε να εξακριβώσουν αν το νησί ήταν κατοικημένο.

Το πρωί της 26ης Μαρτίου, ο Ναμπ ξαναπήρε το δρόμο προς τα βορινά, αναζητώντας τον κύριό του, ενώ ο Παγκρόφ πρότεινε στον Χάρμπερτ να τον συνοδεύσει στο κυνήγι.

— Με τι όπλα θα κυνηγήσουμε; ρώτησε το παιδί.

— Μην ανησυχείς, θα μας προμηθεύσει το δάσος.

Πυκνά σύννεφα έδειχναν πως σύντομα θα ξεσπούσε κακοκαιρία. Όταν έφτασαν στο δάσος, ο Παγκρόφ έκοψε δύο χοντρά κλαδιά και ο Χάρμπερτ έκανε σουβλερή την άκρη τους. Έτσι, απέκτησαν ταυτόχρονα ένα μπαστού-

νι για να τους βοηθά στην πεζοπορία κι ένα ρόπαλο για όπλο.

Ακολουθούσαν την όχθη του ποταμού, μα, όσο κι αν προχωρούσαν, τίποτα δεν έδειχνε τη διάβαση ανθρώπου. Κάποια στιγμή, εμφανίστηκε ένα κοπάδι από πουλιά.

—Είναι *κουρούκου*, είπε ο Χάρμπερτ. Μπορούμε να τα φάμε.

Αμέσως ο Παγκρόφ, με το ξύλο του, ξάπλωσε κάτω καμιά δεκαπενταριά και τα μάζεψε.

Έπειτα, συνέχισαν το δρόμο τους, ώσπου συνάντησαν κοπάδια από ορνιθοειδή. Ο Χάρμπερτ εξήγησε πως τα πουλιά αυτά ονομάζονται *τέτρας* και έχουν την ίδια γεύση με τη φραγκόκοτα.

—Τότε να πιάσουμε μερικά, είπε ο Παγκρόφ και δεν άργησε να πιάσει τρία.

Αργότερα, ξαναπήραν το δρόμο της επιστροφής και, κατά τις έξι, γύρισαν στις στοές τους.

Νύχτα καταιγίδας



Ο Γεδεών Σπίλετ καθόταν στην αμμουδιά και κοίταζε τα σύννεφα που μαζεύονταν στον ορίζοντα. Φυσούσε δυνατά και το κρύο όλο και δυνάμωνε. Ο Παγκρόφ τον πλησίασε.

— Τη νύχτα θα έχουμε τρομερή καταιγίδα, είπε ο ναυτικός.

Ο ρεπόρτερ στράφηκε προς το μέρος του.

— Πόσο μακριά από την ακτή πιστεύεις ότι βρισκόμαστε, όταν το κύμα άρπαξε τον Σμιθ;

— Καμιά οχτακοσαριά πόδια περίπου.

— Δεν είναι πολύ. Γι' αυτό απορώ πώς χάθηκε μαζί του και ο σκύλος.

— Ίσως να προσπάθησε να τον βοηθήσει και πνίγηκαν μαζί.

— Ωστε πιστεύεις πως ο Κύρος Σμιθ πνίγηκε;

— Έτσι νομίζω. Είχε μεγάλη τρικυμία τη μέρα εκείνη.

—Δεν σε αμφισβητώ, Παγκρόφ. Η εξαφάνισή τους όμως μου φαίνεται κάπως ανεξήγητη.

—Μακάρι να έχετε δίκιο. Εγώ όμως διαφωνώ, είπε ο Παγκρόφ και επέστρεψε στις στοές.

Η ώρα περνούσε και η καταιγίδα δεν άργησε να ξεσπάσει. Ο Ναμπ, ωστόσο, δεν είχε ακόμη φανεί και η απουσία του ανησυχούσε τους συντρόφους του. Μονάχα ο Χάρμπερτ ήταν αισιόδοξος.

Το βράδυ, η θύελλα δυνάμωσε για τα καλά. Ο Χάρμπερτ αποκοιμήθηκε βαθιά και σε λίγο τον μιμήθηκε και ο Παγκρόφ. Μόνο ο Γεδεών Σπίλετ αγρυπνούσε.

Είχαν ήδη περάσει τα μεσάνυχτα, όταν ο Γεδεών Σπίλετ πλησίασε τον Παγκρόφ.

—Άκουσες, Παγκρόφ; Είμαι σίγουρος πως άκουσα γαβγίσματα, του είπε.

—Έχετε δίκιο... μουρμούρισε ο ναυτικός.

—Είναι ο Τοπ! φώναξε αναστατωμένος ο Χάρμπερτ, που μόλις είχε ξυπνήσει κι εκείνος.

Μεμιάς, και οι τρεις όρμησαν έξω. Πράγματι, ήταν ο Τοπ, ο σκύλος του Κύρου Σμιθ. Ήταν όμως ολομόναχος. Ούτε ο κύριός του ούτε ο Ναμπ τον συνόδευαν.

Πώς όμως κατόρθωσε μόνο από το ένστικτό του να οδηγηθεί ως τις στοές; Το γεγονός φαινόταν ανεξήγητο. Μα ακόμα πιο ανεξήγητο ήταν το ότι ο Τοπ δεν ήταν λασπωμένος.

—Αφού βρέθηκε ο σκύλος, θα βρεθεί και ο αφέντης του! είπε ο ρεπόρτερ.

—Μακάρι! ευχήθηκε το αγόρι. Ο Τοπ θα μας οδηγήσει κοντά του. Ας τον ακολουθήσουμε!

Την ώρα εκείνη, η θύελλα μαινόταν. Μέσα στο πυκνό σκοτάδι δεν μπορούσαν να διακρίνουν το παραμικρό και στηρίζονταν αποκλειστικά στο ένστικτο του Τοπ, που προχωρούσε μπροστά.

Η ελπίδα ενίσχυε τις δυνάμεις τους. Θεωρούσαν βέβαιο πως ο Ναμπ είχε συναντήσει τον κύριό του και πως εκείνος τους είχε στείλει τον πανέξυπνο Τοπ.

Είχε αρχίσει πια να χαράζει, όταν έφτασαν σε ένα βαθύ κοίλωμα στα ριζά ενός χωματόλοφου. Ο Τοπ στάθηκε εκεί και άρχισε να γαβγίζει, σαν να τους καλούσε.

Τότε, ο Σπίλετ και ο ναυτικός μπήκαν στη μικρή αυτή σπηλιά. Εκεί βρισκόταν ο Ναμπ γονατισμένος δίπλα σε ένα σώμα ξαπλωμένο πάνω σε χόρτα. Το σώμα αυτό ήταν του μηχανικού Κύρου Σμιθ.

Διαβάστε τη συνέχεια στο βιβλίο.